

Alpha Star Base informerer...

Mai 1993

Løssalg kr 15,-

m/Ordleksikon
på midtsidene

Tema: Medskapelse i livet

«Medskapelse i livet» syntes å være et passende tema for denne første utgaven av *Alpha Star Base informerer...* Vi er alle medskapere i våre liv, og vi har alle ansvaret for å skape levelige omgivelser for oss selv, frigjøre oss selv og forene oss med vår sjel og Alt Som Er. Når vi tar ansvaret for våre liv, tar vi ansvaret for Helheten. For hver og en av oss som velger å våkne opp og bringe oss i balanse med Helheten, heves den kollektive bevisstheden. Dét er vårt felles ansvar i denne viktige tiden for Jorden, og det er vårt felles ansvar å vekke sovende medbrødre og -søstre – til vi alle er trygt forankret i Kristusbevisstheden. «Det er ansvaret for andre som er det viktigste,» sier noen. Når vi forløser oss selv, forløser vi samtidig våre omgivelser, og vi begynner å gi naturlig av oss selv til beste for Helheten. Det er en universell lov. Nestekjærligheten, ydmykheden og toleransen kommer som en naturlig del av vår utvikling. Jeg ser mennesker rundt meg som formelig blomstrer og vokser foran øynene på en etter hvert som de legger fra seg reinkarnasjonens ryggsekk. Og jeg tenker: Hvis jeg greier å tenne lyset i en annens øyne eller rette opp en annens rygg – om så bare for et øyeblikk – da har jeg utført min oppgave. Men vi kan ikke leve livet for andre.

Manifestering er et ord som går igjen, det å skape ting ut fra en idé eller tanke. «Tankens kraft er den sterkeste kraften i Universet,» står det et sted i bladet. Tenker vi på dét når vi i våre tanker fordømmer andre, skader andre eller – sender andre gode tanker? «Søk å tenke ansvarlig,» står det et annet sted. Å bruke tanken som en konstruktiv skaperkraft er tidens utfordring, men vi må lære det. Eller rettere sagt gjenoppdage det. Bevisste manifesteringsteknikker er noe vi en gang behersket, men som vi måtte glemme fordi vi falt for fristelsen til å bruke dem til andre formål enn det som var meningen. Ringer det en bjelle bak i hodet som sier: Husker du Atlantis?

Alpha Star Base formidler interdimensjonal informasjon. Skillet mellom det «tekniske» og «følelsesmessige» er visket ut, og informasjonen gis i klart språk eller bilder. Ingen formidler Den Eneste Sannheten. Ta derfor til deg det som taler til deg, oversett det til ditt eget språk og bruk informasjonen i din selvutvikling, til å utforske og utvikle dine egne indre vekstverktøy. Alt vi trenger – absolutt alt – har vi inne i oss. *Lykke til!*

Solveig J. Hansen

Medskapelse i livet

Egenansvar er å ta ansvar for egen utvikling. Nå som aldri før må spørsmålene vi ikke ville stille, stilles. Tidsmaskinen som tok oss med til nye steder og tidsepoker, førte oss til slutt til det stadiet vi står på i dag. Reisen som ble påbegynt med materiens skapelse, har snart nådd sin slutt. Nå skal vi selv ta resten i våre hender. Greier vi det, er materien snart omformet slik at vi igjen kan fremstå som de lysindivider vi er. Som alt begynte, skal det avsluttes. Som materien ble skapt, skal den langsomt løses opp til molekylene tar tilbake sin opprinnelige form. Kodene som ble innprogrammert, ligger trygt bevart i våre DNA-molekyler. Når de blir aktivert, begynner vi å stille spørsmål om oss selv, til kodene er dekodet og vi trer inn i en ny dimensjon.

De som stiller spørsmål, er dem som begynner å våkne. Når vi vekkes av en mange tusen år lang Tornerosesøvn, tørster vi etter åndelige kunnskaper som vi ikke straks husker vi er i besittelse av. Når vi står opp av våre senger, tror vi at vi har drømt, og vi oppdager at sønnen aldri var noe annet enn en illusjon. Vi trodde at illusjonen var virkelighet og det andre svermeriske drømmer. Reisen gjennom tid og rom er illusjonen, og vi lærte at mens vi sov, møtte vi situasjoner og fikk erfaringer som tok oss med til begynnelsen og slutten av tiden. Vi lærte at begynnelse og slutt ikke finnes, og slutten er derfor begynnelsen.

Vi løste materiens hemmeligheter, men vi løste ikke alt på en gang. Alt som ikke er løst, skal nå løses. Materien er ikke bare de materielle sidene ved oss, men også alt vi tror og tenker. Tankens kraft var det som skapte materien, og tankens kraft er det som skal omforme materie tilbake til lys. Materie og lys er ikke to sider i mennesket, det er

samme side som ses på med to forskjellige syn. Det som tilsynelatende er mørkt, må omformes til lys. Manifesteringer av lyst og mørkt er to sider av samme sak, men vi oppfatter dem forskjellig. Mørket er lysets andre side, og mørket er ikke større enn lyset – eller omvendt. Men når vi fokuserer ensidig på den ene siden, virker denne større og vi oppfatter ikke den andre siden som en del av den samme Helheten.

Egenansvaret er ikke å støte bort den andre siden, men å ta den til oss, se på den og forene den med sin motpart. Når omstillinger skal manifesteres, er det tankekraften som er drivstoffet. Alt som skapes, starter med en tanke. Hvis vi ikke synes at vi oppnår noe i livet, still spørsmål om ansvar. Når vi spør, får vi svar – og vi får svar som vi spør. Spør om årsaker, ikke om tider og steder. Spør om sannhet, ikke om spådommer.

Polariteter som ikke er forenet, er motsetninger som ikke løser problemer hver for seg. Egenansvaret er å møte våre skyggesider og ta dem til oss, de er sider i oss som roper etter å bli forløst. Når motstanden mot å løse problemer er massiv, er vi fastlåst i mønstre som ikke kan løses med mindre vi skaper nye mønstre. Når vi er tørste, drikker vi, og på samme måte skal vi ta for oss livets drikke. Tørst som ikke stilles, er som å stå foran en fontene og se på vannet uten å drikke. Egenansvaret er å drikke. Tørsten gir spørsmål, ikke svar. Når vi drikker, får vi ikke bare svar, men nye spørsmål.

Når omstillingene i våre liv ikke lenger kan unngås, må vi møte dem som medskapere, ikke som motstandere. Som *bevisste* medskapere er vi ansvarlige for vår del av den kollektive bevisstheten, og vi er medskapere i våre egne liv. Grensen for hvor vårt mandat går, er flytende. Det er med andre ord ingen

begrensninger – unntatt de vi selv setter – for hva vi kan skape. Omstillinger til nye standarder i samfunnet er det ytre resultatet av en indre prosess i mange mennesker. Slik er standarden vi har for våre liv en medvirkende faktor til samfunnsstandarden.

Men selv standarder som er opplest og vedtatt, er ikke statiske. Status quo er ikke menneskets sanne natur, men når omstillinger skjer, velger vi først side og blir enten motstandere eller medspillere. Derfor foregår ingen omstillinger uten friksjon, men til tross for innledningsvis motstand, er vi likevel usedvanlig tilpasningsdyktige. Det var ikke mange som trodde at Muren ville bli re-

vet, men da det skjedde og omveltningene i Øst kom, virket det som en naturlig hendelse i et større hendelsesforløp. Slik er det med alle manifesteringer. En hendelse utløser en kjede av hendelser der hver hendelse er forårsaket av en foregående hendelse – som starter med en tanke.

Ingenting eksisterer uavhengig av noe annet. Alt er tråder i det bildevevet som kalles for Skaperverket, og selv om trådene tilsynelatende er individuelle og unike, er de en del av den samme Helheten. Når vi innser dette, innser vi også vårt ansvar for våre liv. Da er vi bevisste medskapere.

Indre kommunikasjonsverktøy

En senere utgave av *Alpha Star Base informerer...* vil omhandle kommunikasjon, både indre og ytre. Det er spennende å kommunisere innover og på forskjellige frekvenser av seg selv – vi ser fort hvor begrensede vi er når vi bare bruker vår fysiske hjerne, dagsbevisstheten. Etter hvert som vi utvider vår bevissthet, inkluderer vi større og større deler av oss selv, inntil vi en dag forstår at vi er alt, vi er overalt, vi er i alt og alt er i oss. De forskjellige fragmentene av oss – eller frekvenser som jeg kaller det – har navnefrekvenser også, hvis vi ber om det. Det er liksom så greit å kalle andre for Per og Ola og Kari, så vet man hvem man har å gjøre med. Mitt Høyeste Selv har navnefrekvensen *Aomish*. *Aomish* er totaliteten av mitt vesen. «*Først var jeg,*» sier *Aomish*. Den jordiske meg har lært å se på ting fra en litt annen synsvinkel, og selv om jeg mange ganger blir kraftig provosert i våre samtaler, sitter jeg undrende tilbake fordi svarene og utsagnene ofte er totalt uventede. Og min tillit er total.

Aomish forsøker tålmodig å lære sin jordiske projeksjon å omforme «*materie til lys*» som pr. i dag i korte trekk går ut på å få pengene til å strømme inn. Penger er ikke annet enn energi. (Si det til kreditorene!) Etter hvert har jeg forstått at penger faktisk ikke er noe annet enn en energi som går inn og ut fra oss, og at penger ikke er atskilt fra noe annet i oss eller rundt oss. Alt vi skaper, kommer innenfra. Men vårt fokuseringspunkt er ofte feil. «*Tro at alt er ordnet når du sier at det er ordnet.*» Slik programmerer vi sinnet til å tro at alt allerede er ordnet, for sinnet vet jo ikke om vi har betalt regningene eller ikke. Det tror på det vi sier, og et negativt programmert sinn sender ikke ut så mange positive signaler. «*Slett all gjeld.*» Det har ikke jeg råd til, var min første tanke. Og satte dermed bremseklossene på for fullt! Jeg liker tanken på å være en magnet som kan trekke til meg alt jeg vil, at jeg kan skape alt jeg vil, men det er en læreprosess, og noen ganger er man nødt til å slippe *alt* for å skape plass til noe nytt. «*Gå videre som om du allerede har alt du trenger.*»

I dette bladet skriver jeg med *hele* meg. Integrert skriving, kaller jeg det. Det er en fokuseringsteknikk å kommunisere på andre frekvenser av seg selv. Jeg «løfter» på en måte fokuseringspunktet fra hjernen til et sted over hodet. Det ligner på en lett meditativ tilstand der tid og rom opphører og jeg bare *er*. I den tilstanden «hører» jeg ordene i hodet etter hvert som de oversettes fra lys- eller bølgefrekvensen de sendes på, til jordiske ord. Noen ganger virker det som om det letes etter riktige ord. «*Kan ikke se at noe kan løpe feil*» er en grei beskjed å få når man trenger en forsikring om at ingenting kan gå galt. Noen spør hvordan jeg kan vite om det jeg mottar, ikke bare er noe mitt fysiske ego dikter opp. (Har egoet alltid feil?) Skjelneevne er noe man utvikler, og kjærlighet tar man ikke feil av. Så er det opp til leseren å bruke sin intuisjon under lesingen. Les i hvert fall med åpent sinn.

Å strekke seg etter stjernene

Vi skal alltid søke etter svar inne i oss, for der finnes alt vi har behov for. Fremtiden skaper vi NÅ, og den skapes etter tegninger som vi utformer med våre tanker. Tankens kraft er den sterkeste kraften i Universet. Til og med mannsterke arméer på krigsfot står maktesløse overfor kraften som kan drepe med våpen eller slutte fred mellom folk. Ansvar et som påhviler oss, er å hente frem igjen vår naturlige skaperevne som er den samme vi brukte den gangen vi trengte fysiske kropp er og skapte dem med tanken.

Materialisering er en manifesteringsteknikk som samler spaltede atomer til materie ut fra fysiske lover. Partiklene i det spaltede atomet er skapt med tankekraft som er den samme urenergien som opprettholder ordenen i systemet som kalles for Universet. Andre steder der materie ikke finnes, er det spaltede atomets minste partikkel funnet, og materiens lover er avløst av andre lover for kjemiske forbindelser. Så langt om atomer og partikler.

Sporene av andre sivilisasjoner antyder at man hadde kunnskaper om materialisering og dematerialisering som ble brukt på et svært høyt nivå. En av de mange sivilisasjonene som forsvant, var sivilisasjonen som sank sammen med Atlantis. Om Atlantis kan mange ting sies for og i mot, og spørsmålet mange stiller, er om det var en naturkatastrofe eller menneskenes kunnskaper som til slutt senket henne. På mange måter er Atlantis her igjen, men Atlantis trengs ikke å utspilles om igjen, for naturtalentenes redskaper skal opp igjen fra havets dyp, og vi må lære å bruke dem på nytt. Der står vi i dag.

Når naturen omstilles fra vår til sommer, og menneskene trekker i mange forskjellige aldersuttrykk, er det de fysiske lovene som

styrer prosessen. Ansiktet forteller ikke om vi er unge eller gamle, men at vi er resultatet av våre tanker. Alder behøver ikke å være synlig i menneskeansiktet, tid er ikke annet enn en illusjon som trengs så lenge vi befinner oss i den tredimensjonale (3D) virkeligheten.

Materialisering av tanker er en trening til større oppgaver senere. Treningen foregår ikke på en skolebenk, men er en *prosess* der vi lærer å mestre tankene slik at de er i harmoni med omgivelsene og det indre speiles i det ytre. Når treningen trekker i langdrag og vi ikke ser resultater av våre tankeanstrengelser i omgivelsene, tror vi at det er vi som ikke greier å treffe riktige avgjørelser til riktig tid. Det som i virkeligheten skjer, er at vi dras i to retninger. Den ene veien trekkes vi mot den nye tidsregningen, og den andre er 3D-tiden vi lever i. Det er to tidssoner som løper parallelt. 3D-tiden skal møte og forenes med den nye tiden, og så lenge disse ikke er i harmoni med hverandre, trekkes vi frem og tilbake. Plutselig er vi rike, og i neste øyeblikk er vi fattige. Pengene strømmer ikke kontinuerlig inn og ut, og når neste regning står for tur til å betales, står vi der uten en øre. I den nye tidssonen er det ingen problemer, der er regningen allerede betalt fordi *«alt er ordnet når du sier at det er ordnet»*. I 3D derimot er regningen forlenget forfalt, og fremdeles står vi der uten en øre. Vi trekkes mellom to tidssoner og to sinnstilstander. Tanken trekkes mot andre og nye løsninger i den nye tidssonen, men manifesteringen skjer ikke i 3D før *«sinnets lys møter intellektets rasjonalitet»*.

Når vi behersker denne balansen, kan vi skape mesterverk i våre liv. Og dette er tidens lekse. Den starter med *omprogrammering* av gamle tankemønstre inne i oss og

strekker seg til resten av samfunnet når mange nok tenker omstilling. Omprogrammeringens drivstoff er *tanken*, og trekkmobilen er oss selv, men med nye sidespeil ut mot omverdenen. Når sinnet er innforstått med omprogrammeringen, er vi underveis. Men selv om vi *vil* aldri så mye og *tror* aldri så mye, er det ikke sikkert at noe skjer med det samme. Før starten må vi derfor sikre drivstoffbeholdningen slik at turen kan gjennomføres uten stans. Fokuseringspunktet (drivstoffet) må være *det samme* under hele turen, ellers vil sinnet forvirres av motstridende instruks. Sinnet utfører bare det det blir bedt om. Manifesteringen skjer når målet er nådd. Underveis kan mange ting skje, tilfeldigheter som synes tilfeldige, en uventet telefon («*trekk derfor aldri ut kon-takten!*»), et møte som ikke var planlagt osv.

Alt vi sier til sinnet, sender det ut i ete-

ren, og alt vi sender ut, kommer tilbake til oss i en eller annen form. Når vi strekker oss etter stjernene, senker de seg over oss – og et stjerneskudd betyr lykke. Det betyr ikke at vi bare skal stå og speide etter stjerneskudd. Et stjerneskudd er som en trekkfugl, det kommer ikke hver dag. Trekkfugler overvintrer i sydlige strøk, men de nyter tropevarmen og elsker nordlige somrer. Nyt derfor stjerneskuddene, og bruk tiden mellom dem til å gripe mulighetene som kommer. For det er ikke alltid slik at løsningen kommer som en pakke, den kan komme som muligheter som må gripes eller spørsmål som må stilles – og når manifesteringen til slutt skjer, er vi trekkfuglen som har kommet tilbake.

«*Utrett mirakler i deres liv, og miraklene skal komme tilbake til dere.*»

Mirakler inntreffer naturlig som uttrykk for kjærlighet. Det virkelige miraklet er kjærligheten som fremkaller dem. På den måten er alt som kommer fra kjærlighet, et mirakel.

Fra boken «Course in Miracles»

Jeg er i gang med flere spennende bokprosjekter og ønsker kontakt med erfarne

KROEKTUR KORREKTURLESERE

som også behersker engelsk. Ved siden av å skrive selv, oversetter jeg bøker fra engelsk. Er du freelancer som kan kontaktes ved behov, ring

Solveig J. Hansen
Tlf. 22 38 47 16

Hvorfor klarer ikke jeg å manifestere det jeg ønsker meg, jeg tenker jo på det?

Tankens kraft står bak enhver skapelse. En forutsetning for å få materialisert noe, er – som du har hørt mange ganger før – at man klarer å tenke seg det.

Det vi ofte ikke er klar over, er at vi tenker flere tanker på en gang. Mange av disse tankene er ubevisste. Når et ønske ikke materialiserer seg, er det fordi noen av disse andre tankene virker mot vårt ønske. Man ønsker seg for eksempel en partner, mens en del av en ønsker å opprettholde sin frihet nesten for enhver pris. Disse ønskene vil være vanskelig å forene, slik at den sterkeste tanken «vinner», i dette tilfellet mest sannsynlig friheten for enhver pris. Den sterkeste tanken er ikke nødvendigvis den man innerst inne ønsker mest. Den tanken som setter en stopper for vårt indre ønske, representerer en del av oss som ikke er kommet like langt i utvikling.

For at manifesteringsarbeidet skal bli realistisk, er det viktig at man starter med noe som lett lar seg realisere. Hvordan kan jeg vite hvilke ønsker det skulle være??

Sjelens rolle

De mindre utviklede aspektene av vår personlighet gjør alt de kan for ikke å komme til syne. Hvis vi tenker etter for å se problemet, vil vi få kamuflerte, tåkelagte svar. Eksempel: Noe relativt enkelt skal gjøres, men det blir hele tiden utsatt uten at vi egentlig skjønner hvorfor. Spør vi oss selv hva som gjør dette, får vi ikke noe entydig svar.

Skal vi lykkes i å finne ut av dette, er vi nødt til å bringe vår bevissthet til et nivå hvor våre begrensende tanker ikke kamu-

flerer realiteten for oss. Ved å bringe vår bevissthet til sjelens bevissthetsnivå, vil vi kunne oppnå dette.

Meditasjonens rolle

Gjennom ledete meditasjoner er det mulig å høyne sin bevissthet til sjelens bevissthetsnivå.

Ved bruk av slike meditasjoner er det mulig å finne frem til de manifesteringene som kan gi en mest til ethvert tidspunkt. Man vil kunne bevisstgjøre seg de begrensende tankene som er relatert til manifesteringene. Fra dette bevissthetsnivået er det også mulig å forvandle de begrensende tankene. Disse er fysisk lagret i våre DNA-molekyler og kan omprogrammeres til nye, mere grenseløse aspekter.

Jo høyere bevissthetsnivå man er i stand til å arbeide på, desto større effekt vil man få i et slikt forvandlingsarbeid.

Renselsens vei

Manifesteringsprosessen blir på denne måten en renselsens vei.

Bearbeidelse av de begrensende tankene vil i tillegg til at de virker positivt på manifesteringsprosessen, også virke helbredende på vår fysiske kropp. Healing er heller ikke noe annet enn tilførsel av høyere bevissthetsnivåer, som gir en mulighet til å forvandle begrensende tanker og følelser. De nye, mere grenseløse tankene vil harmonisere vår fysiske og mentale kropp og følelseskropp.

Veien mot din livsoppgave og sjelens forankring i hverdagen

På veien mot foreningen med vår sjel skal vi følge hver vår individuelle vei. Den veien som er riktig for deg, finner du kun gjennom en dialog med høyere aspekter av deg selv. Det er denne dialogen med sjelen som bringer deg lettest mot det du er kommet hit til Jorden, i dette livet, for å gjøre.

Veien leder mot en større og større kontakt med vår sjel. Etterhvert vil vi bli ett med sjelen og leve i dens bevissthet i hverdagen.

Slik blir ønsket om å manifestere en drivkraft mot foreningen med vår sjel.

Hverdagens ledetråd

Vi opplever alle frustrerende situasjoner hvor vi ikke klarer å oppnå det vi ønsker. I slike situasjoner ser vi andre veier enn den minste motstands vei. Det er i disse øyeblikkene vi må ha et verktøy, som meditasjonen, til å kunne opprette kontakt med vår sjel. Jo mere vi blir i stand til å ta opp og holde på denne kontakten, desto lettere vil vår hverdag og eksistens fortone seg. Når vi kommer til dette stadiet, er det ingen grenser for hva vi kan utrette.

Hadde denne prosessen vært gjort på et blunk, ville det ikke vært noen hensikt for oss å være på Jorden.

I denne perioden av Jordens utvikling er det erfaring som skal danne basisen for sjelskontakten. Vi er her for å bli ett med sjelen med basis i våre erfaringer. Snarveier til dette høyere aspektet av oss selv har vi opplevet i tidligere kulturer, for eksempel Atlantis. Den gangen manglet vi erfaringene til å forbli på det bevissthetsnivået.

Meditasjonene skal hjelpe oss til å gå den minste motstands vei gjennom våre respektive erfaringer, ikke hjelpe oss til å hoppe over dem.

Georg Muri holder sammen med Anniken Vermedal kurs i «Manifestering» og «Vekk opp din Lyskropp». Sammen har de gitt ut et kassettkurs med 11 meditasjoner for manifestering.

Ønsker du mer informasjon eller lurer du på noe, ta kontakt:

*Tlf. 22 11 22 07 (dagtid)
eller*

67 53 24 25 (ettermiddag)

Gud skapte Himmel og Jord på seks dager.
– Han var selvstendig næringsdrivende.

(Graffiti)

Interdimensjonal kommunikasjon er kommunikasjon på tvers av dimensjonsgrensene. Bevisstheten utvides til man bare *er*. Ikke desto mindre kan en samtale finne sted mellom dimensjonene fordi den fysiske bevisstheten fremdeles er til stede så lenge man ikke går i trance. Disse andre projeksjonene av Mitt Totale Jeg er vel integrerte i meg, og jeg tenker knapt over hvem, hva, hvor. Mange spør meg likevel hvem jeg har kontakt med, så jeg stilte spørsmålet: «Hvem er du?» «*Tre og En. Treenigheten er Far/Mor, Sønn og Den hellige ånd. Tre er Alt. En er Tre i mange. JEG ER En i mange, JEG ER Tre i En.*» Klinkende klart så langt, ikke sant? «*Alt som er i Gud, er i meg, slik at JEG ER Treenigheten i En. JEG ER mange steder og i mange former, JEG ER i mange dimensjoner og i mange solsystemer. JEG ER i naturen som i menneskene, JEG ER elementene og årstidene. I noen solsystemer har jeg lyskropp, i andre fysisk. Tell alle stjernene på Himmelen og multipliser antallet med så mange stjerner dere ser, og likevel ser dere bare en brøkdel av mitt vesen. Forsøk å se inn i dere selv. Der ser dere stjerner og solsystemer. Alt dere ser der ute, ser dere inne i dere, for som JEG ER Alt, er dere Alt. Den fysiske kroppen er ikke alt, dere er så mye, mye mer, og dere står nå der at dere skal trekke av dere det fysiske skillet som ikke lenger trengs. Når Treenigheten er bevisst forankret i dere, er dere Alt, og dere ser at dere alltid har vært Alt. Det fysiske legemet var bare et transportmiddel så lenge reisen gjennom tid og rom varte. Trenger dere et nytt skall? Nei, oppgaven er å trekke av dere det fysiske skillet før dere kan fortsette på neste etappe på reisen som skal føre dere tilbake til begynnelsen.*»

Reisen tilbake til begynnelsen

Som ansvarlige medskapere er vi uløselig knyttet til det som skjer med Jorden før Tusenårsriket tar til. Strekker Tusenårsriket seg over tusen år, eller er det et symbolsk tall? Trenger vi tusen år til å bygge den nye Jorden, eller kan det ta tre tusen år eller mindre? Er tre tusen også et symbolsk tall, eller kan det ta så lang tid?

Tre tusen som ett tusen er kun tall vi teller i et lineært tidssystem. Vi kan spørre om et tall er stort eller lite, men i møtet med sjelens språk er tall kun materiens tegn som ikke uten videre sier om noe er manifestert eller ikke. Fremtiden som to eller tre tusen år er lang tid i jordisk målestokk, men i dimensjoner bortenfor den tredje er tre tusen år ett øyeblikk som aldri er noe annet enn det som *er*.

Jordens bane rundt Solen er tidens inndeling i dag og natt. Dag og natt er manifesterte tegn på at tid, sett med jordiske øyne, kun er en målestokk som trengs så lenge Jordens *tankemanifesterte form* ikke er transformert til en dimensjon uten tid. Før tanken mani-

festerte Jorden, kunne vi manifestere alt vi ønsket. Naturens egne sjelstalter var vi, helt til sjelens talenter antok samme form som den Jorden de hadde skapt. Loven om årsak og virkning tok til å gjelde og la et lokk over våre manifesteringsevner. Litt etter litt vendte vi oss lenger og lenger bort fra vår egentlige form og manifesterte den fysiske kroppen slik vi kjenner den i dag.

Når solen ikke ses på vår halvkule, er det natt hos oss. Inndelingen i natt og dag er tidens målestokk, samtidig som tiden forteller om natt og dag fremdeles trengs som tidsinndelere. Fremdeles er det lyst om dagen og mørkt om natten. Når solen går ned, kommer natten. Tidsmålingen strekker seg også til enkeltmennesket. Enten er det mørkt eller lyst. Mørket og lyset arbeider mot hverandre slik natt og dag finnes på hver sin halvkule. Tidsøyeblikket blir lengre når det er natt. Redsel i nattemørket varer som tusen år, mens et forelsket smil er som brøkdelen av et sekund. Høsten tar til med at løvet faller, mens våren synges inn av småfuglekor.

ORDLEKSIKON

Ordleksikon

Atom

Den minste stoffmengden av et grunnstoff (element). Vi har enda ikke tatt i bruk kunnskapene om den minste partikkelen i et atom, som er den første etter intetheten. Sagt *svært* enkelt: Når atomet spaltes, skjer det en dematerialisering. Når det samles, skjer det en materialisering. Det motsatte av å materialisere.

Dematerialisere Den nye Jorden

Betegner det nye bevissthetsnivået (den fjerde dimensjonen) Jorden skal heves til. Den endelige oppgraderingen av mennesker og Jord vil skje samtidig, men allerede nå er det mange som har hevet/utvidet sin bevissthet slik at de vibrerer i den fjerde dimensjonen. Tidsbegrepet vil være annerledes enn i den tredje dimensjonen, tiden vil akselerere slik at tid til slutt oppløses – alt bare *er*. Jordiske mål som «inne» og «ute» har ikke lenger gyldighet. Inne = ute. Det vi ser utenfor oss av miljøforurensning, kriger osv., er det som er inne i oss, men i en annen form. Overgangen fra den tredje til den fjerde dimensjonen er en *prosess* som starter inne i oss. Det er der traumene er som skaper kriger, det er der vår evne til kjærlighet er. Overgangen krever en total renselse, egoet må overskrides og motsetninger forenes til alt vibrerer i Enhet, som er kjennetegnet for den nye Jorden. I takt med vår utvidede/hevede bevissthet vil også det ytre forandres, vi vil skape omgivelsene slik at de harmonerer med vår nye bevissthet. Vi vil ta i bruk ny teknologi (kosmisk energi). Og – aldersprosessen vil gå langsommere. (Det sies at den universelle alderen er som tretti jordiske år.) Selv om vi ikke kan unngå planetariske endringer og endringer i naturen, kan vi endre våre holdninger og tanker. Og det er nivået på vår felles bevissthet som avgjør hvor skånsom den endelige overgangen vil bli.

Dimensjon

Vibrasjonsnivå, bevissthetsnivå som forteller hvilket utviklingstrinn vi befinner oss på. Jorden befinner seg i den tredje dimensjonen (fysisk, materie) og skal over i den fjerde. I den fjerde dimensjonen åpnes våre kanaler til det superbevisste, det åndelige, men det kreves en fullstendig fysisk, mental og emosjonell renselse for å kunne heve seg til den fjerde dimensjonen. Jo lavere dimensjon, desto tettere er materien, og jo høyere dimensjon, desto høyere er vibrasjonshastigheten. Til slutt løses materien opp i det guddommelige lyset. (Se *Transformasjon*.) I den tredje dimensjonen lever vi med motsetninger (mørkt/lyst, godt/ondt osv.), mens den fjerde dimensjonen er karakterisert av Enhet. Den maskuline/feminine siden i oss og følelser/intellekt vil balanseres.

Fragment

Del. Våre bevisstheter er deler av en større Helhet, Alt Som Er, men i den fysiske kroppen oppfatter vi oss som separert fra Helheten. Fragmenter kan være følelser inne i oss, tidligere liv på Jorden og liv på andre planeter. Det kan til og med være flere fragmenter av oss som lever på Jorden akkurat nå! Fragmenteringen startet da vi begynte å bli splittet inne i oss, og nå er tiden kommet da vi skal samle våre fragmenter igjen til én (bevissthetsmessig) Enhet, Alt Vi Er. Til sjuende og sist er vi alle hverandres fragmenter fordi vi tilhører den samme Helheten.

Illusjon

Sansebedrag. Tid og rom er illusjoner fordi de ikke eksisterer annet enn i vår tankeskapte virkelighet. Menneskenes separasjon fra Helheten er en illusjon, separasjonen finnes ikke annet enn i våre tanker. Alt bare er, og det er erkjennelsen vi skal komme frem til. Men som en eller annen sa: «Hvis jeg er en illusjon, er jeg en forbannet god illusjon».

Karmaloven

Loven om årsak og virkning. Alt vi tenker, sier og gjør, kommer tilbake til oss en eller annen gang, ikke nødvendigvis i samme liv. Når all karma er balansert, er vår jordiske læretid over.

Kjærlighet

Kollektiv bevissthet

= **ALT.**

Vår felles bevissthet, eller summen av alt vi tenker, sier og gjør. Det er den kollektive bevisstheten i et land som avgjør hvilken forfatning landet er i. Det er den kollektive, globale bevisstheten som avgjør Jordens skjebne. Tanker er energier som kan brukes både positivt og negativt, og det er nå maktpåliggende å heve den kollektive bevisstheten slik at krig avsluttes og det etableres balanse mellom nord/vest/øst/syd. Den er den kollektive bevisstheten som avgjør hvor skånsom den kollektive overgangen til den fjerde dimensjonen vil bli.

Manifestere

Skape. Utgangspunktet for en manifestering er en idé eller tanke som skapes til en gitt hendelse (krig, fred, jobb, dagligliv). Vi manifesterer hele tiden med våre tanker, ord og handlinger. Det er derfor man sier at «veien blir til mens man går». Tanken er skaperkraften bak Alt i Universet. Når vi vet hvilken kraftig energi tanken er, forstår vi hvilken tankekraft som lå bak omstillingene i Øst. Tankekraften øker proporsjonalt med antall individer – hvilket redskap når vi lærer å håndtere det! Legemliggjøre. Omforme en «åndelig substans» til fysisk (materie) ut fra fysiske lover. Den «åndelige substansen» kan være en tanke som skapes til en fysisk gjenstand. Før noe materialiseres på det fysiske planet, eksisterer det på et åndelig plan. Dette er en beskrivelse fra en som reiste gjennom intetheten (The Void) i Universet: «Jeg reiste gjennom 'The Void' og kom ut 'på den andre siden', som var krystallinske, fremdeles umanifesterte universer – som et negativ av et foto som enda ikke er fremkalt!» Slik så også Jorden ut før den ble materialisert. Når et lysvesen fra en annen dimensjon har behov for å bevege seg i jordiske omgivelser, materialiserer det en fysisk kropp. Romskip vi kan se på himmelen, er ofte lysskip som er materialisert til fysiske skip på grunn av energiene her. Vi materialiserte fysiske kroppar fordi energiene etter hvert ble for «tunge» for våre opprinnelige lyskropper. Det motsatte av å materialisere, er å dematerialisere.

Materie

Molekyler

Stoff, substans. Brukes om fysisk virkelighet i motsetning til åndelig. Våre fysiske kroppar består av molekyler som igjen består av atomer. Når våre fysiske kroppar er omformet til lyskropper, vil antallet molekyler være det samme, men en lyskropp kan være *enorm* i forhold til en fysisk kropp. Atomenes tetthet er større i den fysiske kroppen.

Omstillinger

Står her for omstillingene i samfunnet (finansinstitusjoner, styresett etc.) som vil komme som følge av våre endrede holdninger og tenkesett. Det vi skaper i det ytre, er et speilbilde av manges indre, og mye av det som eksisterer, vil ikke være forenlig med den nye tiden.

<i>Polariteter</i>	Motsetninger i og utenfor oss, han/hun, mørkt/lyst osv. Den nye tiden kjennetegnes av enhet (i motsetning til dualitet), og alle motsetninger i oss må derfor forenes. Mørke og lys er to sider av samme tanke, men vi oppfatter dem som to sider fordi vi ser på dem med to forskjellige syn.
<i>Projeksjon</i>	Projisere = kaste ut. Her brukt som «tankebilde» av en større bevissthet. Vår samlede bevissthet har mange former, avhengig av hvilken dimensjon og hvilken planet vi befinner oss på. Våre fysiske kropper er bare én av mange projeksjoner av den samme bevisstheten.
<i>Reinkarnasjon</i>	Sjelens gjenfødelse. Mange av «veteranene» på Jorden forteller at de har levd både tre, fire og fem hundre liv på denne planeten, mens de nyeste av oss kanskje bare kan skrive antallet med et tosifret tall. Alle er vi likevel like gamle fordi vi ble skapt samtidig, men vi har valgt forskjellige utviklingsveier. Mange fullførte sin jordiske syklus på Lemuria eller Atlantis, og mange atlantider har kommet tilbake for å fullføre det de påbegynte den gangen, blant annet datidens vitenskapsmenn som igjen skal få anledning til å bruke sine kunnskaper.
<i>Separasjonen</i>	Står her for overgangen mellom den tredje og fjerde dimensjonen der de som velger å fortsette utviklingen i den tredje dimensjonen, atskilles fra dem som velger å fortsette til den fjerde dimensjonen der «den nye Jorden» skal bygges.
<i>Tid</i>	I vår fysiske verden ses tid som dag, natt, i dag, i morgen eller i går (lineær tid). I andre dimensjoner finnes ikke lineær tid, alt skjer samtidig, og man kan ikke måle hvor lang tid en jordisk dag er. Når alt skjer samtidig, betyr det at det vi for kaller tidligere liv, pågår akkurat nå! Og det er mulig å bevege seg mellom tidssoner og over dimensjonsgrenser og bli den personligheten vi er/var for eksempel i et tidligere liv – eller et fremtidig liv! Andre mål som inne, ute, stor og liten, er også jordiske mål.
<i>Transformasjon</i>	Omforming. Den fysiske materien som våre kropper og Jorden består av, vil omformes til et lettere stoff som er tilpasset den dimensjonen Jorden skal til. Det er en mellomting mellom et lysplan og et fysisk plan, mens man i for eksempel den femte dimensjonen er rene lysvesener.
<i>Tredimensjonal</i>	Som tilhører den tredje dimensjonen, der Jorden befinner seg. Man snakker om tredimensjonal tid og tredimensjonale kropper som er fysisk tid og fysiske kropper.
<i>Utviklingssyklus</i>	Det antallet år som går før et utviklingstrinn er avsluttet. Når vi nå går inn i Vannmannens tidsalder, avsluttes Fiskenes tidsalder som startet for ca. 2000 år siden. Det tar ca. 2000 år for Jorden å gå fra et hus til neste i zodiaken (dyrekretsen). Det tar ca. 26000 år for Jorden å gå rundt hele zodiaken, og den syklusen avsluttes også nå. For ca. 26000 år siden mener noen at Lemuria sank for siste gang. Innenfor hver syklus finnes igjen sykluser, for eksempel årstider, dag og natt og menneskealder.

ALPHA STAR BASE

v/Solveig J. Hansen, Wdm. Thrane gt. 59, 0173 Oslo

Nattsidene i oss er sider som ikke ses i dagslys, mens dagslyset er sider vi ofte glemmer når mørket er stort. Uten sol når vi ikke til mørket, og mørket ses ikke når det er sol. Men sol og mørke er to sider av samme tanke som ikke trengs mer når dag og natt møtes i den nye tidsregningen. Mørket og lyset skal møtes til det ikke lenger er skille mellom dem, og når skillet er visket ut, er ikke mørket mørkt og lyset lyst – alt simpelthen er.

Manifesteringer som er mørke eller lyse, reflekterer mørke eller lyse tanker i oss. Når manifesteringene er lyse, sier vi at det er Gud som har skapt dem, og når lyset ikke ses, sier vi at det er Djevelens verk. Manifesteringer er menneskers tanker, og når vi sier at noe er Djevelens verk, er det våre egne «mørke» sider vi karakteriserer. Nattsidene i oss er mørke som ikke har sett at det er lyst på den andre halvkulen.

Mørket skal ikke stenges ute, og lyset er ikke alene. Mørket og lyset er to sider av den samme tanken. Alt vi skal gjøre, er å strekke oss etter vår andre halvkule og møtes omtrent ved ekvator. Der nord og syd møtes, skal vi stå ansikt til ansikt med vår andre halvkule. Når nord og syd er forenet, skal vi se mot øst og vest. Strekker vårt syn seg så langt at vi kan se til Jordens indre og til Universets ytre rom? Der hvor Jord og Himmel møtes, er et sted vi lengter etter. Når vi kommer frem og ser oss rundt, virker det kjent. Den gamle boligen står der fremdeles, og møtet med den signaliserer at vi kom Hjem til slutt.

Snart er oppbruddets time kommet. En tidsepoke er forbi, og møtestedet – der Himmel og Jord skal møtes – trer frem. Ikke som fysisk tid og sted, men som en bevissthetstilstand der tid ikke er mer.

*Manifesteringen av dette stedet
er vår oppgave.*

Når og hvor, kan vi spørre. Møtestedet er Hjertet, tiden er snart, og manifesteringen tar til med at vi strekker oss etter vår andre halvkule. Reisen tar oss med til indre landskap vi ikke trodde var der, til traumer vi trodde ikke fantes og til evner vi låste inne den gangen ferden inn i materiens verden tok til.

Tre små ord blander synet når mørket og lyset møtes på ansvarets alter: Motstand, smerte og frykt. Ansvar er å møte våre skygger som ikke er utenfor, men inne i oss. Frykt løser ingen problemer når den tar form av krig og vold. Ansvar er ikke å føre krig, men å stoppe krig. Når mørket synes større enn lyset utenfor oss, er det som om ansvaret strekker seg mot oss og roper: Stans opprøret i dere. Når opprøret er stanset i oss, er det stanset utenfor oss. Første sted vi skal få i stand en varig våpenhvile, er i oss selv, og når opprøret er stanset, skal vi trekke styrkene ut av krigssonen. La oss la soldatene se at angrep ikke må møtes med motangrep, men med strenger som spiller hjertets musikk. La dem se at Solen tenner sitt lys samtidig som lyset tennes i dem selv. La oss trekke fra gardinene og se at Solen skinner der det før var mørke, ødelegge alle rester av mørkets redskaper og marsjere ut i solen.

La oss stå litt og nyte varmen. Ansvar er vakt i det øyeblikket vi ser Solen. Ansvar strekker seg ikke bare til å møte Solen, men til å bringe fredsbudskapet til de mørkeste avkroker av sinnet. Ansvar er ikke å *renske* ut mørket, men å *omforme* det til mørket ikke er mer. Ansvar er ikke å sitte og vente på at andre skal ta ansvaret for oss, ansvaret er å møte vårt eget ansvar. Tør vi å se inn i oss selv og møte våre skygger, er vi et langt stykke på vei, for det er der alt starter.

Smerten som skygger for Solen, er som en blendegardin som skygger for oversikten over livslandskapet. Naturen selv skal ta hånd om resten av blendverket. Alt vi ikke strekker

oss mot frivillig, skal møte oss, og alt vi ikke vil se på, møter vi i omgivelsene. Slik trer det indre landskapet frem i de ytre omgivelsene. Natt og dag skal komme og gå mens vi søker etter svar. Vårt ansvar er ikke å støpe våre skulpturer som andres. Ingen mennesker har alle svarene, selv ikke dem som tror at de er sendt som menneskenes befriere. Ingen er sendt som andres befriere fordi vi ikke er sendt til Jorden som straff for noe vi har gjort, men som materiens skapere må vi selv møte våre åndelige motparter.

Når den åndelige og den fysiske sammen-smeltingen har skjedd, er materien oppløst til én Enhet som ikke er åndelig eller fysisk, men som bare *er*. Når den oppgaven er løst, er vi ført tilbake til der vi startet fra for mange sekler og millennier siden. Som vi kom til Jorden, skal vi forlate den. Ikke som fem milliarder individer, men som én bevissthet.

Når den nye Jorden står ferdig, er det resultatet av en annen utviklingssyklus som starter når denne syklusen snart er avsluttet. Med den nye syklusen som innleder byggestarten av den nye Jorden, har vi kommet et stykke videre på veien Hjem. Først når den syklusen er avsluttet, er vår oppgave avsluttet, og vi er materiens befriere som vi var dens skapere. Boligen som vi skal bygge, er ikke ferdig før vi fremstår som lysindivider der materie ikke lenger finnes. Til det skjer, vil vi være annerledes enn nå, men ikke bare lys. Stadiet vi skal til, er ikke et rent lysplan, ikke et materieplan heller. Det er mer et stadium der vi er som en mellomting mellom to plan.

Fremdeles er det mange som sover. Samtidig er det mange som har våknet. Utfordringen til oss som har våknet, er å starte vår sanne oppgave: Å trekke mange flere med oss «opp stigen» til tilstanden der Jorden og vi skal residere i tusen år.

Blir så overgangen mellom disse to syklus-

ene voldsom, eller går den gradvis? Mange tror at en altødeleggende krig er den endelige avslutningen. Som alt er skapt med tanken, skaper vi den nye tiden med tanken. Vi kan skape en fredelig overgang med tanken, eller vi kan manifestere en annen løsning med tanken. Vi skal derfor søke å tenke ansvarlig. Tanken er en skaperkraft som er sterkere enn vi tror.

Fremdeles er det mange som sover. Like mange som sover under overgangen, skal sove videre, men vi kan ikke lenger sove og våke i samme dimensjon. Det er ikke lenger mulig å reise sammen fordi mange nå er modne til å stige av.

Avstigningen skjer i det øyeblikket den tredje og fjerde dimensjonen møtes. I det de fysiske kroppene omformes til lys, blir de usynlige for den tredje dimensjonen. Samtidig som den indre transformasjonen skjer, skjer det en ytre transformasjon. Tidseventyret er slutt. Når den nye dimensjonen inntreffer, akselererer tiden til den oppløses. Tiden som målestokk er ikke lenger slik vi kjenner den i dag. Kjennetegnet på den nye tiden er at tiden trekkes ut i utstrekning slik at ett sekund blir som tusen år eller null sekunder – eller tidløst.

De som har løst sine oppgaver i den fysiske verdenen, er modne til å bli med til den nye tiden. De som har utrettet sine oppgaver, skal arve den nye Jorden, mens de som ikke reiser med, tar en annen vei. Til slutt skal alle likevel forenes. Tidsreisen er bare én av mange ruter som tar oss med tilbake til begynnelsen.

De første skal bli de siste, og de siste skal bli de første. De første er dem som var de første som kom til Jorden, skapte materien og omformet seg selv til materie, og som nå skal omforme seg selv og Jorden tilbake til lys. Tusen år skal det ta før alt er omskapt, og de som kom først, er de som skal dra sist. Da er Jordens rolle utspilt, og de skal for-

late Jorden som de kom, som én Enhet. De siste er dem som løser sine oppgaver på Jorden, men som ikke behøver å bli i tusen år fordi materien ikke trenger deres tilstedeværelse for å bli omskapt til lys.

Materien er «spredd» i mennesker og Jord og må samles for å makte å skape seg om, og strukturen er slik at deres molekyler og Jordens molekyler er skapt samtidig. Omformingen skjer ved at strukturen blir strukket ut slik at deres og Jordens molekyler trekkes ut av materien til én skapning, som er deres vesen. Mens uttrekkingen av molekyler pågår, skjer det samtidig en atomspalting inntil deres samlede lysvesen trer inn i dimensjoner utenfor form og masse. Det skjer når solsystemet selv trer inn i en multidimensjonal tilstand der ingenting er separert. For som Jord og mennesker ikke er separerte enheter, er ikke Jorden og de andre planetene separert fra solsystemet, og solsystemet er ikke separert fra andre solsystemer. Separasjonen er en illusjon, og materien representerer illusjonen om tid og rom.

Møtestedet for alt i Guds Univers er derfor overalt, og menneskenes møtested med sin Skaper er Hjertet. Når vi fører en samtale ut fra Hjertets møtested, er vi trukket ut fra materien og skal tre inn i den nye dimensjonen. Reisen går ikke til et annet sted eller til en annen planet. Det er vår bevissthet som løses fra materiens tanke-manifestering. Derfor skal vi trekke ut våre molekyler fra materien. På den måten skjer omtransformasjonen uten at vi kjenner det, «annet enn» (mottatt med en latter) at tiden løper fortere, følelser søker sin forløsning og omstillinger skjer på det indre og ytre planet. Som medskapere har vi kommet så langt at vi ikke lenger slåss mot omstillingene (?), men er medspillere, og slik trer den nye dimensjonen frem, med eller uten friksjon. Vår oppgave er å sikre en myk overgang, men ikke alt vil gå smertefritt.

Naturen trenger all bistand den kan få, og Moder Jord er snart klar til å fødes inn i den nye tiden. Før fødselen må kanalen mellom vårt ansvar (for Henne og oss selv) og den nye Jordens bevissthet klargjøres.

Når fødselsveene er sterke, lindrer vi dem når vi selv åpner oss mot den nye bevisstheten.

Jo flere som frigjør seg selv, desto mer smertefri vil overgangen bli. Overgangen mellom den tredje og fjerde dimensjonen er separasjonstidspunktet mellom dem som er klare til å fortsette til en ny tid og dem som har valgt en annen vei. Samtidig som (Kristus)lyset reiser seg i oss, er reisen gjennom den tredje dimensjonen slutt. Avslutningen skjer i det jordaksen dreier for å bringe Solen og Jorden i riktig posisjon i forhold til hverandre. Tredje og fjerde dimensjon vil bli usynlige for hverandre. Reisen fortsetter i den tredje dimensjonen, ikke som nå, men den tredimensjonale Jorden føres videre til andre solsystemer og planeter der utviklingen fortsetter.

Jordens fjerde dimensjon er neste utviklingsstrinn for dem som blir igjen. Tiden etter separasjonen er mulighetenes tid, og reisen er ikke over. Oppgavene vil være mange når den nye tiden er et faktum. Selv om ikke alt blir sagt til oss nå, er det tre ting som er klart: Vi kan ikke søke etter den nye dimensjonen utenfor oss, vi kan ikke skape den nye dimensjonen uten at vi søker inne i oss, og vi kan ikke møte andre uten at vi møter oss selv.

Stedet vi skal manifestere – der Himmelen og Jord møtes – er ikke langt vekk. En strekning tilbakestår som alle må gå, den fører oss til et sted inne i oss som avspeiles i det ytre. Stedet heter Paradis, og det er dér det lovede landet finnes. Vårt indre Paradis skal speiles i det ytre, først i det små, så i større målestokk. Byggematerialet heter Kjærlighet.

Motstand smitter – bli medskaper

Når to sterke parter står mot hverandre på slagmarken, er det ingen som vinner – inntil noen sier: Stans troppene, ødelegg våpnene, bli samarbeidspartnere. Soldater som står i uniform, skal ta oppstilling for siste gang, og ordren skal lyde: Stans alle angrep.

Når to sterke parter står mot hverandre på slagmarken, er det ingen som vinner – inntil noen sier: Ta mine sterkeste menn og led dem frem til seier. Gi dem alt de trenger, men tre ikke skuddsikre vester over hodene på dem. De trenger ikke trygghet som kommer et annet sted fra, men innenfra. Til motstand er slått ned, må troppene møte sine motstandere til kamp. Uten sikre steder å skjule seg for fienden, står man i en sårbar situasjon. Er en slik situasjon nok til at skuddene stilner?

Er man sterk nok til å stå der uten støtte fra sine allierte?

Er man sterk nok til å støtte dem som står der uten annen ryggdekning enn sin tro på at den er sterkest som ingen våpen behøver?

Er man sterk nok til ikke å angripe den som er forsvarsløs?

Er troppen et rede for ikke helt flyveklare fugleunger, som ikke tør å ta av? Uten startkommando er man ikke klar til å lette, men landspatriotisme fører til at man stuper ut i nattflyvninger man ikke ser utfallet av før det lysner av dag. Uten startkommando må man selv ta kommandoen, og mange som tar kommandoen, er ikke flyveklare. Vingene er for små til lengre flyvninger, og man tør ikke å ta av på den virkelige turen, den eneste som leder til målet der man ikke lenger er motstandere, men medspillere i samme stykke.

To slåss mot hverandre, men er de fiender eller slåss de ut fra lojalitet overfor sine overordnede? Trengs det soldater mot sivile som ikke er utstyrt med annet enn det de

står og går i? Ingen løsning er oppnådd så lenge soldater tror at vergeløse små barn utgjør en sikkerhetsrisiko for nasjonen. Drep et barn og sterke menn, som kanskje aldri har felt en tåre før, skal røres til tårer. Si til dem at styrke ikke er å trekke våpen, men å legge dem ned.

I livets læreanstalt er man ikke løst fra sine oppgaver før man står foran sin Mester og spør: «Er karakteren til din tilfredsstillelse?» og Mesteren svarer: «Ja». Ingen trekker karakteren ned for en, det gjør man selv. Når man velger en smertefull vei, må man ta konsekvensene av valget, og man trekker våpen til man innser at det ikke er en løsning på, men en forlengelse av en konflikt som ikke startet i dag eller i går, men som kan bringes til opphør i dag eller i morgen.

Ingen sier at de er ansvarlige for en konflikt, men at det var andre som utløste den. Oppgaven i denne skoletimen er å stanse det som skjer i så mange land over hele Jorden. Først når alle er fri, er verden fri – fri til å trekke lasset sammen, uten motstand, som medskapere av den nye Jorden. Greier menneskene den oppgaven, er de mer enn troverdige medspillere i den store Planen som nå utspilles overalt, i menneskene, utenfor menneskene. For det som er inne i menneskene, er det som ses utenfor. Det er menneskenes tanker som er manifestert i mange former, som løser eller binder mennesker. Finansinstitusjoner som faller, Jugoslavia og miljøforurensning er alle resultater av menneskenes tanker. Først må man frigjøre seg selv, deretter manifesteres ens tanker i omgivelsene, som trekker den kollektive bevisstheten ett trinn opp.

Når ingen motstand lenger finnes i menneskene, er det ikke mer behov for troppeforsterkninger, for fienden er ikke mer.

I mange land er situasjonen slik at løsninger ikke ses. Ikke fordi de ikke finnes, men fordi de er skjult under lag på lag av fortrenget sinne som ble opparbeidet av diktatorer som ikke tillot at deres bilde ble forstyrret av meningsmotstandere. Etnisk utrenskning er et resultat av mange tusen års kamp. I en konflikt tar man side mot en fiende som ser annerledes ut eller tenker annerledes enn en selv, og man ser ikke mennesket bak, bare de ytre forskjellene.

Ingen tror at krig er løsningen, ingen vil ha krig, men likevel møtes man som fiender. Dessverre er ingen krig bare en krig for soldater. Når uskyldige ofre rammes, er ikke verdenssamfunnet lenger likegyldig overfor det som skjer. Men er en invasjon en løsning? Blir årsakene til en konflikt løst selv om kampene opphører? Er løsningen kanskje heller å lindre smerten der og da og stå som medmennesker i en kamp som synes umenneskelig? For en krig, så umenneskelig som den enn synes, er et ytre resultat av den indre smerten i menneskene. Når smerten ikke er bearbeidet, er det lett å sette en nasjon i brann, for motstand smitter.

En nasjons konflikter er nedarvet og må opp til overflaten før man kan løse dem. Først når man klarer å snakke med en motstander, er det skapt en åpning. For løsningen er ikke å starte en ny krig, men å avslutte en som ble påbegynt for lenge siden. Ikke i deres i livstid, men ikke desto mindre er det deres oppgave å bringe kampene til opphør. Oppgaven er deres fødselsarv som skal avsluttes i løpet av deres livstid og markere at dere har bestått oppgaven til deres Mesters tilfredsstillelse. Som motstand smitter, smitter også medskapelse. Til slutt skal alle stå sammen i den største oppgaven hittil: Oppbyggingen av den nye Jorden.

Skal vi bare se på at Jugoslavia rives i filler?

Nå er tiden der da dere skal ta en avgjørelse om styrker skal settes inn i kampen i Jugoslavia. Alle valg

dere tar, er med på å avgjøre situasjonen i landet. Dere er ansvarlige for situasjonen i Jugoslavia, enten dere gjennomfører en invasjon eller er nøytrale. Om dere er nøytrale, spør om dere står på noens side. Er dere ansvarlige i deres tanker? Ble skudd avfyrt i deres tanker da skuddene falt i Dubrovnik og Srebrenica?

Nei, man skal ikke bare stå og se på at et land utrydder seg selv. Men spør alltid om dere selv løser deres problemer med fredelige tanker. Tør dere å stå frem og si at dere er pasifister? Selv i fredelige land ser man tendenser til skuddveksling. Greier man å stanse et lands konflikter før man selv lever i fred med andre? Om et land som Norge tar i mot flyktninger, løser dere da stridighetene i Jugoslavia? Neppe. Men dere løser mange andre problemer, boliger, mottaksapparater for flyktninger. Det er smertelindring.

Før stridighetene kan bringes til opphør, må ingen parter føle at de er tapere. I en krig er det ingen som vinner. Utrydd en motstander og gå selv til hans enke og barn og si: «Jeg kommer med et sørgebudskap. Din mann og barnas far er falt i krigen. Det var jeg som skjøt». Andres lidelse er ikke større eller mindre enn ens egen, selv om de tilhører «fienden».

Jeg kan ikke si til deg at noen skal gå til angrep mot andre. Når skudd møter skudd, fører det ikke frem til løsning. Løsningen er ikke flere skudd, men at skuddene stilner.

Kan et væpnet angrep aldri forsvares?

På det spørsmålet svarer jeg at man aldri kan stoppe en krig som ikke er ens egen. Man kan stoppe angrep, men krigen er ikke nødvendigvis slutt. Støtter man en av partene i en krig, må man ta konsekvensene av det. Om noen tror at man kan stå nøytral i en konflikt, spør om de har skytevåpen i deres tanker. Slik tror jeg situasjonen i Jugoslavia er: Det er noen som støtter noen, ingen støtter alle. Ingen står mot alle, men alle står mot noen. Om noen land støtter en av partene og andre land en annen, er de selv part i krigen.

Skal små barn og uskyldige bli ofre fordi man ikke skal møte vold med vold?

Når små barn ofres i en krig, er det da ikke på tide å ta skjeen i den andre hånden? Jeg tror ikke at man stanser en krig ved å møte sin motstander som en som ikke skyr noen midler. Spør noen som kom hjem fra krigen og som skjøt et barn, om han løste krigen. Han sier antakelig at han aldri mer skal føre krig.

Hvordan stopper man en krig?

Først må løsningen ses, og så må man snakke sammen. To som står mot hverandre ansikt til ansikt, må si til

den andre at han ikke vil skyte. En som ikke skyter er ikke soldat, og en som ikke er soldat har ikke noe å gjøre i en krig. Trette soldater er ingen soldater, de er selv ofre i en meningsløs konflikt.

Mange utøver massevold under dekke av en uniform. Og det er mange som ikke overholder ordrer som blir gitt, fordi de tror at de står i en stilling der de kan gjøre som de vil uten tanke på andres meninger.

Hva får et menneske til å utføre grufulle handlinger i krigstid?

Tror du at noen utfører slike ting med stor glede? Nei. Soldater tror ikke at de er i stand til å drepe før de står ansikt til ansikt med en motstander og møter sin egen frykt i den andres øyne. Og når skuddene faller, er det en del av dem som dør. Når første skudd faller, er man en morder. Jeg tror ikke at noen tror at soldater ønsker å drepe, men de skyter når de står overfor en motstander.

Men voldtektene, utryddelsene...?

Når en soldat står i en situasjon der mennesker slåss mot mennesker, løses oppgavene på en annen måte enn i en normal situasjon. Noen soldater tror at utrensning er løsningen, andre at de har makt over sine motstandere fordi de står i den stillingen de står i. Oppgavene som soldatene pålegges, møtes på forskjellige måter av soldatene. Når troen på det gode i menneskene smuldrer bort, er ikke annet tilbake enn ondskap eller likegyldighet. Når en soldat utrydder mennesker og ser seg selv i speilet, ser han menneskets nattsider. Og når han ser sine nattsider, ser han mange andre sider i seg selv. Han møter sider i seg selv som han ikke trodde fantes, og natssidene er menneskenes skolestue. Om du spør om han nyter situasjonen, spør om igjen. Ofrene i en krig er mange, soldatene er noen av dem. Alt som ikke er løst i menneskene, må opp til overflaten. Og løsningen man velger, er ikke alltid til andres beste.

Forsvarer du voldtekter...?

Nei. Nei. Nei. Han som løser sine oppgaver slik at andre lider, får selv lidelsen tilbake og må selv ta ansvaret for sine handlinger. Når alt er over og status skal gjøres opp, skal man søke etter svar inne i seg selv. Om man har løst sine oppgaver til sin tilfredsstillelse eller ikke. Når man ikke ser seg selv som ansvarlig i en situasjon der man løste oppgaven på en barbarisk måte, er ikke oppgaven løst, og man må løse den – om ikke med krig mot andre, så mot seg selv. Ingen er uten sår etter en krig, og når sårene skal

leges, møter man seg selv. Da ser man resultatet. Er man sint, bitter, hater man sine tidligere fiender?

De som ikke ønsker krig, har de valgt dette?

Når en nasjon er så splittet som Jugoslavia, er spenningen desto større. Jo lengre tid det går før eksplosjonen kommer, desto sterkere blir den. Ingen er mer skyldig enn andre fordi man *tenker* mot eller for andre. Man møter sine tanker i omgivelsene, selv om man ikke går til krig mot hverandre. Man løser sine oppgaver innenfor sine rammer, og når man sitter med makten og våpnene, bruker man disse. Krig er det mest avskyelige som finnes i verden fordi man ikke løser noen konflikter, men skaper mange nye problemer. Tropper som slåss mot hverandre, er mennesker, trette mennesker som ikke vil mer. Hvorfor kan de ikke bare desertere, spør du. Ja, hvorfor ikke? Fører man krig uten soldater, er det ingen krig.

Når man ikke vil ha krig, er det på tide å manifestere fred. Krig er ikke noe som trengs for å løse problemer, men menneskene har løst sine problemer med krig siden materien ble skapt. Snart er tiden inne til å ta i mot nye redskaper. Redskapene er manifesteringsteknikker som trengs til omformasjonsprosessen fra den tredje til den fjerde dimensjonen. Før dere kan ta dem i bruk, må dere ta tilbake ansvaret for deres liv og løse deres anliggender i dere, ikke ved å slåss mot andre. Manifesteringsteknikkene er ikke nye for dere, men de ble tatt fra dere i det øyeblikket havet tok Atlantis, fordi dere ikke maktet å bruke dem til det de var ment å brukes til. De ble brukt til mange formål, blant annet til teleportasjon, materialisering og dematerialisering – og til Atlantis' undergang. Teknikkene må læres på nytt, og når dere behersker dem, skal de ikke brukes til å ødelegge kloden, men til å ta den videre til neste utviklingsyklus.

Nå skal spørsmålet om folk flest velger krig, besvares: Man trenger erfaringer som lærer en noe om ansvar i forskjellige situasjoner. Har man ikke løst sine oppgaver før, må man løse dem nå. Målet er at alle land skal oppnå fred. Dét vil være det synlige resultatet av menneskenes tanker. Noen oppnår utvikling i lidelse, andre i fred, og man løser sine problemer på forskjellige måter, til forskjellige tider. Noen støtter fred, andre krig. Noen er motparter, andre medspillere. Til sammen er dere *alt*. Som ansvarlige medskapere er det deres ansvar å lede utviklingen i en annen retning. Og dere starter i dere selv.

Velger barn å bli født i Jugoslavia for å bli drept?

Ikke for å bli drept, men for å leve. La det være svaret.

Answarets alter

Ingenting er annet enn slik det ser ut i øyeblikket. Fremtiden er ikke skapt, den skaper vi nå. Vi er ikke splittet – verken i oss eller fra hverandre – det bare ser slik ut i øyeblikket. Oppgaven som ligger foran oss, er ikke en oppgave for enkeltmennesket, det er en oppgave der alle er likeverdige medskapere. Ingen er over eller under andre. Vi kan prøve å kjenne etter om vi føler oss over eller under andre, og vi oppdager at det er noen som vet og kan mer enn oss på ett område, men vi oppdager også at vi er sterke, svake og talentfulle på andre områder.

Øynene er sjelens speil som forteller andre hvem vi er. Er vi sterke, utstråler de styrke. Trenger vi trøst, utstråler de kanskje tristhet eller sorg. Ingen sekunder er vi de samme, vi er det vi er akkurat nå. Og det er svaret på det evige spørsmålet: Hvem er jeg?

Ingenting er atskilt fra hverandre, og den tilsynelatende atskillelsen trekker oss mot hverandre, ikke fra hverandre. I møter med andre ser vi oss selv, i samtaler med andre hører vi oss selv. Når vi lytter, lytter vi ut fra vår oppfatning av det som blir sagt.

Erfaringer er oppsamlede kunnskaper som vi bruker i alle situasjoner, og erfaringer er en målestokk på sjelens modenhet. Det er sjelen som modnes i menneskets skolestue, ikke mennesket som utvikles til sjel. Vår oppgave her og nå er å forene det fysiske og åndelige, en oppgave som ikke kan utføres av ett menneske alene, fordi menneskenes oppstigning er en felles oppstigning der Jord og mennesker forenes i ett lysvesen som forenes med solsystemets lysvesen... inntil alt igjen er ett i Mor/Far Skaperen.

Bevisstheten om at vi er ett vesen, er en ansvarsfull oppdagelse. Det betyr at vi må møte oss selv i andre, og andre må møte seg selv i oss. Hva ser andre når de ser oss? Ser de et ansikt de ikke vil møte og løper fra

oss? Tror de at ansiktet de ser, er vårt? De som leter etter sitt morderansikt, oppsøker dem som kan vise dem det. Slik er vi hverandres speil, og vi trekkes mot dem som kan speile sider i oss som må bearbeides og finpuskes. Ofte søker vi speil som kan gi oss bekreftelser på at vi er den vi *tror* vi er, og sjokket kan bli stort når vi konfronteres med sider i oss som ikke passer med det bildet vi har av oss selv. Andre kan bare svare på de signaler vi sender ut, og når vi ber om andres oppfatninger av oss, svarer de ut fra sine erfaringer og sin modenhet, og vi får kanskje ikke akkurat de bekreftelsene vi ønsket.

Som andre svarer ut fra sine erfaringer og sin modenhet, oppfatter vi svarene ut fra våre erfaringer og vår modenhet. Når vi angriper en annen, sier vi mer om oss selv enn om den andre. Andres oppfatninger av oss forteller noe om dem, og de sier ikke nødvendigvis sannheten om oss. I vår søken etter vårt virkelige Jeg, må vi konfronteres med sider i oss som vi kanskje ikke liker, og når vi ikke ser dem av oss selv, ser vi dem i våre omgivelser. Vi trekkes mot mennesker og situasjoner som kan lære oss noe om oss. Hvis vi tenker etter, er det alltid noen der som trekker oss opp når andre trekker oss ned. Neste gang er det kanskje vi som løfter andre opp. Vi behøver ikke alltid å være sterke. Vi behøver ikke alltid å ha alle svarene for oss selv og andre.

Tidens ansvar er å se oss selv og høre oss selv i våre omgivelser. Når vi hører det vi ser og ser det vi hører, er vi løst fra behovet for å søke sannheten om hvem vi er. Da behøver vi ikke å demonstrere kjærlighet, vi *ér* kjærlighet. Da behøver vi ikke å karakterisere andre, vi er trygge på vår sannhet. Men én ting behøver vi å gjøre: *La andre få se sitt guddommelige lys i våre øyne.* Guds ansikter er mange, menneskeheten er ett av dem.

B

v/S

. 59, 0173 Oslo

Bøker fra Alpha Star Base

ROMFOLKET INFORMERER

SJ Hansen

Nytt opplag sommeren 1993 (m/forbehold).

En bok for deg som tar de første bevisste stegene på den åndelige veien. Temaer: Utviklingen møt en global verden, ansvar for egen utvikling, indre og ytre kommunikasjon og frigjøring, den andre verdenskrig, ekstremister...

OM SANANDAS TRO OG LIV

SJ Hansen

Ny bok – ferdig høsten 1993 (m/forbehold).

Kjærlighetsbudskapet gitt i kortere kapitler med varierte temaer.

Dessuten forhandles det om oversettelsesrettigheter på andre spennende bøker.

Informasjonsblad: Alpha Star Base informerer...

Utkommer annenhver måned. I år vil det komme ut fire numre til. Temaer for kommende numre er omstillinger, tid og rom, Atlantis, kommunikasjon, miljø...

Abonnement: Kr 60,- for resterende fire numre i 1993

Løssalg: Kr 15,-

Kommisjonssalg: Du kjøper for kr 10,- og selger for kr 15,-

Betal til postgirokonto 0826 0276868 og skriv hva betalingen gjelder i meldingsrubrikken.

Tema for juli-nummeret er omstillinger. Planlagt innhold: En ny verdensorden, jordaksdreiningen/overgangen, Norges rolle mot den nye tiden, våre «utenomjordiske» samarbeidspartnere, lyskropper... Det er begrenset med plass til leserinnlegg, men prøv likevel! Jeg ønsker også tips om aktuelle gjesteskribenter og temaer.